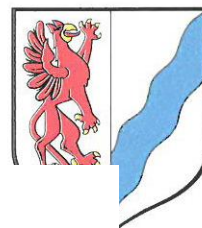

Prezydent Miasta Stargard

Urząd Miejski, ul. Hetmana Stefana Czarnieckiego 17, 73-110 Stargard

t

€

Stargard 16.11.2020 r.

.....

.....

Nasz znak: ME.II.310.3.1.2020.9

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Stargard działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2020 r. poz. 1325 ze zm.) oraz Zarządzenia Nr 188/2011 Prezydenta Miasta Stargard Szczeciński z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie upoważnienia do załatwiania spraw, po rozpatrzeniu wniosku w sprawie wydania indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opłaty skarbowej

.....

uznaje za prawidłowe:

stanowisko Wnioskodawcy wskazane we wniosku w świetle przedstawionego opisu zaistniałego stanu faktycznego.

UZASADNIENIE

W dniu 29.10.2020 r. do tutejszego organu podatkowego wpłynął wniosek o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego. Na podstawie art. 14 § 1 wyżej wymienionej ustawy Ordynacja podatkowa, stosowanie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa.

Do wniosku strona dołączyła dowód uiszczenia opłaty w kwocie 40 zł za wydanie niniejszej interpretacji.

Przepisy prawa podatkowego będące przedmiotem interpretacji indywidualnej:

Art. 1 ust. 1 pkt 2, art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz.1546 ze zm., dalej jako: Ustawa o opłacie skarbowej) w zw. z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575 ze zm.) w zw. z art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm. dalej jako: Kodeks postępowania administracyjnego), art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 121 ze zm., dalej jako Ustawa o komornikach)

W przedmiotowym wniosku zostało przedstawione następujące zdarzenie przyszłe:

Wnioskodawca jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako : Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty bądź wyrok (opatrzonej klauzulą wykonalności na rzecz Klienta)

wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wnioskodawca przedkłada komornikowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta do reprezentowania go w sprawie.

Zgodnie z art.1 ust.1 pkt 2 Ustawy o opłacie skarbowej, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym podlega opłacie skarbowej.

Wnioskodawca powziął wątpliwości co do obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej z tytułu pełnomocnictwa składanego komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym w związku z czym występuje z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej do Prezydenta Miasta Stargardu jako organu właściwego w sprawach opłaty skarbowej na podstawie art.12 ustawy o opłacie skarbowej.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie:

Czy wnioskodawca jako pełnomocnik Klienta zobowiązany jest do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?

Stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zdarzenia przyszłego.

Wnioskodawca, zgodnie z treścią art.14 b § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa przedstawił własne stanowisko w sprawie oceny prawnej wskazanego przez siebie zdarzenia przyszłego.

W ocenie Wnioskodawcy pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy.

Wnioskodawca wskazał, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej został zawarty z art. 1 ustawy o opłacie skarbowej. Zgodnie z art.,1 ust.1 pkt 2 niniejszej ustawy, opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Wskazał także, że przywołany przepis nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki do określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Istotne znaczenie, ma również treść normy wynikającej z art.6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. W myśl powołanego przepisu obowiązek powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art.1 ust. 2 ustawy, tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, że postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

Wnioskodawca szczegółową argumentację odniósł do braku możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej, a także do braku możliwości uznania komornika za sąd, a potwierdzone przez niego postępowanie egzekucyjne za postępowanie sądowe.

W zakresie pierwszego argumentu wskazał, że postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej. Postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Wnioskodawca powołał się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16.09.2008 r. sygn. I SA/GI 192/08, gdzie stwierdzono, że z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe

postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej. Teza ta uzasadnia wnioski, że postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej. Ponadto ustawodawca w art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego określił katalog podmiotów, które są uprawnione do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespolej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Nie sposób uznać, ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie. Minister Finansów w interpretacji ogólnej z dnia 9 czerwca 2015 r. (sygn.. PT1.050.1.2015.LJU.19) w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazał, że komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność, mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą dochody.

W zakresie drugiego argumentu Wnioskodawca wskazał, że zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych, komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym i w myśl tej regulacji oczywistym jest, że komornik nie posiada statusu sądu. Podobnie na utożsamianie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem nie pozwala ustawa o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie rozstrzygając kwestię statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 8 lutego 2017 r. (sygn. I SA/OI 927/16) wskazał i prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej i to nie w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości , a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym, sąd w swojej argumentacji przytoczył stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z 12 kwietnia 2012 r. sygn.. akt SK 21/11, gdzie Trybunał wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Komornicy wprawdzie przejęli część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organem władzy publicznej czy też organem państwa. W konsekwencji sąd uznał, że komornik nie jest organem władzy publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów ustawy o opłacie skarbowej.

Wnioskodawca wskazał także , że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 20 stycznia 2004 r. sygn..akt SK 26/03 , stwierdził że komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości - art.175 Konstytucji). Trybunał podkreślił, że komornicy są strukturą wyodrębnioną , wyposażoną we władztwo , o własnych kompetencjach.

Wnioskodawca wskazał także, że rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne podkreśla się , że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd , podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art.758 Kodeksu postępowania cywilnego). Sąd występuje w charakterze organu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne.

Odnosząc się do przedmiotu wniosku interpretacyjnego, wnioskodawca powołał się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 26 maja 2017 r. sygn. akt I SA Lu/1052/16, wskazując iż użyte w art.1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej

sformułowanie *złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym* nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie , wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Zdaniem sądu skoro przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulacje różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego to winny one być analizowane łącznie. W konsekwencji dla powstania rzeczonoego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym, jak i to , że ma to mieć miejsce w sądzie.

Wnioskodawca wskazał także , że przeciwko objęciu zakresem regulacji ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia nadto przepis art.11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on na podmioty, którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictw, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania takich informacji ustawodawca umieścił : sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie wnioskodawcy nie budzi żadnej wątpliwości, iż komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Takie stanowisko zaprezentował m.in. Burmistrz Grodziska Mazowieckiego w Interpretacji indywidualnej z dnia 25 sierpnia 2016 r. (sygn.FN.EF.3130.1.2016.ET).

Podobnie, na mocy art. 8 ust. 5 ustawy o opłacie skarbowej, tylko sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

W opinii Wnioskodawcy mając na względzie zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie sposób uznać, ażeby w ramach jednego aktu prawnego konstruował on przepisy w sposób niekonsekwentny. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że na gruncie ustawy o opłacie skarbowej pod podjęciem postępowania sądowego mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przez komornikiem sądowym, to rodzi się pytanie dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku zapłaty opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany i nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości co do zapłaty tej należności.

Ponad przytoczoną powyżej argumentację, wnioskodawca wskazał na utrwaloną linię interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa, dotyczącą problematyki obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego komornikowi sądowemu, która była przedmiotem szeregu interpretacji indywidualnych. I tak, przykładowo, wskazał na interpretacje indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 21.11.2019 r. sygn..COP13.310.10.2019.GWA , z dnia 28.10.2019 r. sygn..COP-13.310.1.2019.GWA, z dnia 03. Października 2018 r. sygn..PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27 lutego 2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.91.2017.BPO, z dnia 04 marca 2016 r. sygn..PE-OP.3130.15.2916.BPO;
2. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26 lipca 2016 r. sygn.PD-03-1.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14 grudnia 2015 r. sygn.PD-01.3130.8.2.2015.GK;
3. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 8 października 2019 r. sygn.WPiOL-II.310.3.2019.EJ, WPiOL-II.310.1.2016.LR;
4. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn.PO-III.310.28.2016.BT; z dnia 2 stycznia 2020 r., sygn.EO-III.310.33.2018.BT;
5. Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10 sierpnia 2016 r. sygn.DFP-Fn-XI.310.2.2016;
6. Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn.WPO-KP.310.9.2016.KD;
7. Prezydenta Miasta Torunia z dnia 22 listopada 2019 r. sygn..WPiW.310.17.2019.WS;

8. Burmistrza Grodziska Mazowieckiego z dnia 25 sierpnia 2016 r. sygn..FN.EF.3130.1.2016.ET.

które potwierdzają stanowisko prezentowane przez Wnioskodawcę, że pełnomocnik (w tym również pełnomocnik substytucyjny) nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Jak wynika z treści przywołanych powyżej interpretacji, wnioskodawcy, opisując stan faktyczny, wskazywali, iż ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego i egzekucyjnego i było ono składane komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym, przy czym dla postępowań sądowych prowadzonych w ramach Elektronicznego Postępowania Upominawczego, komornik był pierwszym organem, przed którym pełnomocnictwo zostało złożone. Tym samym kluczowe znaczenie dla treści wydanych interpretacji indywidualnych miał sam fakt składania pełnomocnictwa na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, który jak wykazano powyżej, nie należy do kręgu podmiotów, z którymi Ustawa o opłacie skarbowej wiąże obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii).

Ponadto Wnioskodawca, nie mając wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem ustawy o opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazał na ogólną zasadę prawa podatkowego *in dubio pro tributario*, która w myśl art. 2a Ordynacji Podatkowej oznacza, że nie dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika, tak aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na ich nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.

Podsumowując, Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż zarówno wykładnia przepisów ustawy o opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzecznicy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza tezę, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, pełnomocnictwo takie nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej.

Uzasadnienie organu podatkowego:

Zgodnie z art.1 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz.1546 ze zm.) opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Ustawa o opłacie skarbowej nie zawiera definicji postępowania sądowego. Pojęcie to należy interpretować zgodnie z zakresem określonym w art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem do zakresu pojęcia postępowania sądowego zalicza się m.in. postępowanie w sprawach z zakresu prawa cywilnego. Te natomiast, wg systematyki kodeksu dzieli się na postępowanie : procesowe, nieprocesowe, przed sądem polubownym, w razie zaginięcia lub zniszczenia akt, zabezpieczające, egzekucyjne, w sprawach z elementem zagranicznym. Oznacza to, że postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komorników na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego mieści się w zakresie pojęcia postępowania sądowego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej.

Niemniej jednak, należy zauważyć, iż ustawa o opłacie skarbowej oprócz wskazania co podlega opłacie skarbowej (złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym) reguluje także to, kiedy opłatę należy uiszczyć (obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii

– z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o opłacie skarbowej).

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej wyraźnie wskazuje, iż obowiązek zapłaty skarbowej ograniczony jest do przypadków złożenia pełnomocnictwa w sądzie, organie administracji publicznej lub innym organie niż organ administracji rządowej lub samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

Nie ulega wątpliwości, iż w obowiązującym stanie prawnym komornik sądowy nie należy do żadnej z kategorii podmiotów wymienionych w wyżej wymienionym przepisie (nie jest ani sądem ani organem administracji publicznej).

Stąd też należy uznać, iż złożenie komornikowi sądowemu prowadzącemu postępowanie egzekucyjne w trybie Kodeksu postępowania cywilnego, dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii nie będzie podlegało opłacie skarbowej.

W związku z tym, iż niniejsza interpretacja jest zgodna z wnioskiem interpretacyjnym i potwierdza stanowisko Wnioskodawcy w pełnym zakresie, organ podatkowy na podstawie art.14 c § 1 ustawy Ordynacja podatkowa odstępuje od szczegółowego uzasadnienia prawnego.

Niniejsza interpretacja udzielona jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące w 2020 r. i dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez wnioskodawcę. Jednocześnie informuję się, że niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę, zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie

Na niniejszą interpretację przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie wniesiona za pośrednictwem Prezydenta Miasta Stargard. Skargę można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie Prezydenta Miasta Stargard do usunięcia naruszenia prawa. Wezwanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu interpretacji. Termin do wniesienia skargi wynosi 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu, a w przypadku nie udzielenia odpowiedzi – 60 dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa.